

Document de bases per al

Pla de Protecció Internacional a Catalunya

29 de maig del 2013

Índex

1.- Introducció	3
• La protecció internacional i la seva incidència a Catalunya.....	3
• Les xifres de la protecció internacional a Catalunya	5
2.- Marc jurídic internacional, estatal, i de la Generalitat	8
3.- Oportunitat d'un pla de protecció internacional a Catalunya.....	11
4.- El Document de bases	13
• Procés d'elaboració del Document de bases.....	13
• Anàlisi dels problemes	14
• Col·lectius.....	17
• Recursos.....	19
• Incidència política i social.....	20
• Principis rectors.....	21
• Eixos estratègics	23
5.- Documents de referència.....	29

1.- Introducció

La protecció internacional i la seva incidència a Catalunya

La *protecció internacional* engloba el dret d'asil, el refugi i la protecció subsidiària. Tanmateix, hi ha almenys dos mecanismes més que poden ser associats a la protecció internacional: el reassentament i la protecció temporal en cas d'afluència massiva de persones desplaçades. Els subjectes de la protecció internacional són les persones de nacionalitat estrangera o bé les apàtrides.

La protecció internacional és un fet social que té incidència a Catalunya. Cada any hi arriben persones que cerquen protecció internacional degut a temors fundats a ser perseguides, al país de la seva nacionalitat o, en el cas dels apàtrides, al lloc de residència habitual, per motius de raça, religió, nacionalitat, opinions polítiques, pertinença a determinat grup social, gènere o orientació sexual.

Al llarg dels darrers anys, la Generalitat, alguns ajuntaments i diverses entitats, han dut a terme iniciatives i activitats relacionades amb la protecció internacional.

La Generalitat aporta ajut financer a les entitats actives en el sector de la protecció internacional a través de diverses convocatòries de subvencions; però també ha actuat directament, en alguns moments de la història recent, amb motiu de conflictes o crisis contemporànies. El 1995, durant la Guerra dels Balcans, va col·laborar en l'acollida de persones refugiades de Bòsnia; i el 1999 va col·laborar en l'acollida de persones refugiades de Kosovo. El Parlament de Catalunya ha aprovat diverses resolucions en relació a conflictes internacionals: Síria (Declaració de 15 de març de 2012) Sàhara Occidental (Resolucions 162/IX, 730/XI), Colòmbia (Resolucions 410/IX i 732/IX), territoris kurds de l'Iraq (Resolució 161/IX), o Guatemala (Resolució 598/IX) en són alguns exemples.

A més, la protecció internacional al territori de Catalunya es basa en una persecució originada a d'altres països i, en aquest sentit, la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat fixa diversos objectius estratègics en la línia de la protecció internacional (*Pla director de cooperació al desenvolupament 2011-2014*, línia estratègica de desenvolupament,

OE7.2; línia estratègica d'acció humanitària, OE 1.1). L'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, així com diferents ajuntaments de Catalunya col·laboren finançament amb agències de Nacions Unides que tenen per mandat brindar protecció i assistència humanitària a desplaçats a la força, com l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) o l'Agència de Nacions Unides per als refugiats de Palestina. Les iniciatives públiques de protecció internacional desenvolupades en el país de la persecució i en el de l'acollida han d'aspirar a estar estretament relacionades. A finals de l'any 2010, la proporció de persones que cercaven protecció a països diferents al d'origen era molt menor en relació als refugiats ja declarats, o als desplaçats interns: dels 42,5 milions de persones a tot el món, el 2,11 % eren sol·licitants d'asil.

En l'àmbit local, destaquen iniciatives a Sabadell, Girona, Lleida, Reus, sant Boi de Llobregat, sant Feliu del Llobregat, Tarragona, Terrassa, Amposta, Calella, Guardiola del Berguedà, Palafrugell, Sallent o Barcelona. Pel seu impacte i per la seva continuïtat, destaca el Servei d'Atenció a Immigrants, Estrangers i Refugiats (Saier), creat l'any 1989 per l'Ajuntament de Barcelona en col·laboració amb entitats expertes en el suport a persones immigrades i sol·licitants d'asil. En l'actualitat en formen part l'Associació Catalana de Solidaritat i Ajuda als Refugiats (ACSAR), Creu Roja de Barcelona, el Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers (CITE), l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona (ICAB), l'Associació d'Ajuda Mútua d'Immigrants a Catalunya (AMIC) i el Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL).

També hi ha hagut, i n'hi ha, iniciatives i experiències de diverses entitats, alguna de les quals ha participat en l'elaboració del present Document de bases. A més d'ACSAR i Creu Roja, ja citades, cal destacar, entre d'altres, la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, l'Accem, la Federació d'Associacions Catalanes Amigues del Poble Sahrauí, el Comité Català per als Refugiats-Catalunya amb Acnur, la Coordinadora d'ONGS de Girona, Exil, Igman-Acció Solidària, el Museu Memorial de l'Exili, Pen Català, Rubi Solidari, Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia, l'Associació Catalana per a la Integració d'Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants, l'Institut de Drets Humans de Catalunya, Iniciatives Solidàries, i SICAR Cat.

D'altra banda, en alguns moments al llarg de la història, altres països han ofert la seva protecció a catalans. La Guerra Civil espanyola va portar milers de catalans i espanyols a fugir

de casa seva, en alguns casos abandonant fins i tot el país, en un exili del qual molts no retornarien mai. En el període que va des de 1936 a 1975, França, Mèxic, Itàlia, la URSS i diversos països de l'est d'Europa, d'Amèrica i de l'Àfrica, van ser els llocs on els exiliats trobaren refugi.

Les xifres de la protecció internacional a Catalunya

És possible mesurar la incidència de la protecció internacional a Catalunya. L'Oficina d'Asil i Refugi del Ministeri de l'Interior fa el recompte anual del nombre de sol·licituds d'asil i protecció subsidiària, que classifica per províncies on la persona presenta la seva sol·licitud (i sense tenir en compte les sol·licituds presentades a les ambaixades i consolats).

Les sol·licituds de 2011 situen a Barcelona en tercer lloc del rànquing provincial (239 sol·licituds), després de Madrid i Ceuta; i a Girona, Tarragona i Lleida en els llocs 16è (23 sol·licituds), 33è (3 sol·licituds) i 35è (2 sol·licituds) respectivament. Tanmateix, el pes relatiu d'aquestes dades s'ha de matisar segons aquestes consideracions:

- el territori on la persona presenta una sol·licitud no té per què ser el territori on finalment s'instal·larà a viure,
- hi ha llocs on per la importància del seu aeroport, per la seva proximitat a una frontera determinada, etcètera, és més previsible un major nombre de sol·licituds,
- a més de la legislació d'asil i protecció subsidiària, la legislació d'estrangeria disposa d'una tipologia d'autoritzacions de residència per a persones que, més directament o menys, han patit persecució o temor de patir-la. És el cas de les autoritzacions de residència per violència de gènere, per causes humanitàries, per a víctimes de trata d'éssers humans, o per col·laboració contra xarxes organitzades (tràfic),
- altres situacions socials contemporànies on potser no s'arriba a obtenir la protecció internacional *stricto sensu*, susciten en canvi nous i alternatius mecanismes de protecció i ajuda: és el cas dels escriptors perseguits, dels defensors dels drets humans, etcètera.

Sol·licitants de Protecció Internacional a cada Comunitat Autònoma, 2011

Comunitat Autònoma	Sol·licitants	Comunitat Autònoma	Sol·licitants
Andalucía	396	Extremadura	10
Aragón	9	Galícia	14
Asturias (Principado de)	30	La Rioja	2
Balears	3	Madrid (Comunidad de)	1.363
Canarias	130	Murcia (Región de)	21
Cantabria	54	Navarra	17
Castilla y León	41	País Vasco	116
Castilla–La Mancha	53	Ceuta	505
Cataluña	267	Melilla	42
Comunitat Valenciana	229	Total	3.302

Sol·licitants de Protecció Internacional a cada província, 2011

Província	Sol·licitants	Província	Sol·licitants
A Coruña	12	Illes Balears	3
Albacete	5	Jaén	1
Alicante	40	La Rioja	2
Almería	8	Las Palmas	124
Araba/Álava	4	León	7
Asturias	30	Lleida	2
Badajoz	9	Madrid	1.363
Barcelona	239	Málaga	136
Bizkaia	109	Melilla	42
Burgos	10	Murcia	21
Cáceres	1	Navarra	17
Cádiz	71	Pontevedra	2
Cantabria	54	Salamanca	8
Ceuta	505	Sevilla	106
Córdoba	66	Tarragona	3
Cuenca	1	Tenerife	6
Girona	23	Toledo	1

Gipuzkoa	3	Valencia	189
Granada	7	Valladolid	15
Guadalajara	46	Zamora	1
Huelva	1	Zaragoza	8
Huesca	1	Total	3.302

Font: Anuario Estadístico del Ministerio del Interior, 2011

2.- Marc jurídic internacional, estatal, i de la Generalitat

El marc jurídic de la protecció internacional el conformen normes internacionals, estatals i catalanes.

En el marc dels drets humans i en l'àmbit internacional destaquem l'article 14 de la Declaració universal dels drets humans de 1948. Posteriorment, un seguit d'importants textos convencionals recullen aquest dret: la Declaració americana de drets i deures de l'home (1948, art. 27), la Convenció americana sobre drets humans (1969, art. 22), la Carta africana sobre drets humans (1981, art. 12), la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea (2007, art. 18) i, finalment, la Convenció de Ginebra de 28 de juliol de 1951, sobre l'Estatut dels refugiats, el Protocol sobre l'Estatut dels Refugiats de 1967, i la Convenció sobre l'Estatut dels Apàtrides de 1954.

En l'àmbit europeu destaquem sobretot el Reglament (CE) 343/2003 del Consell, de 18 de febrer de 2003. A més d'aquest Reglament, cal afegir almenys cinc directives de la Unió Europea: Directiva 2001/55/CE de 20 de juliol, la Directiva 2003/9/CE de 27 de gener, la Directiva 2004/83/CE de 29 d'abril (aquesta directiva restarà derogada el 21 de desembre de 2013, i substituïda per la Directiva 2011/95 de 13 de desembre), la Directiva 2003/86/CE de 22

de setembre, i finalment, la Directiva 2005/85/CE d'1 de desembre. Cal també tenir en compte l'Oficina Europea de Suport a l'Asil, Eurodac, etc.

El marc jurídic internacional es connecta amb l'estatal i el de la Generalitat. Pel que fa a l'Estat, l'article 149.1.2 de la Constitució declara la seva competència exclusiva sobre el dret d'asil. Aquesta competència es desenvolupa actualment a la Llei 12/2009, de 30 d'octubre, *reguladora del Dret d'asil i de la protecció subsidiària*, el Reial Decret 203/1995, de 10 de febrer, *pel qual s'aprova el Reglament d'aplicació de la Llei 5/1984* (pendent encara d'aprovació un reglament que desplegui la Llei 12/2009); el Reial Decret 1325/2003, de 24 de octubre, *pel qual s'aprova el Reglament sobre règim de protecció temporal en cas d'afluència massiva de persones desplaçades*; el Reial Decret 865/2001, de 20 de juliol, *pel qual s'aprova el Reglament de reconeixement de l'estatut d'apatridia*, així com determinats aspectes de les normes d'estrangeria.

Per la seva banda, la Generalitat no disposa de competències directes en protecció internacional, però del seu marc competencial, al títol IV de l'Estatut d'Autonomia, deriven les normes sectorials reguladores de serveis públics, prestacions i altres, als quals poden tenir accés els estrangers i els apàtrides. La competència de protecció internacional és exclusiva de l'Estat, però la Generalitat i els ajuntaments disposen d'un espai d'actuació legal. Hi ha almenys tres raons per afirmar-ho:

- la jurisprudència del Tribunal Constitucional reconeix l'acció de les comunitats autònomes envers els estrangers en base a competències autonòmiques pròpies, "sectorials", de tota mena: escola, sanitat, serveis socials, etcètera. És a dir, les competències sectorials fonamenten que les comunitats autònomes serveixin a totes les persones: nacionals, estrangeres i apàtrides.

- dins de la lògica anterior, tant a la Llei 10/2010, de 7 de maig, *d'Acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya*, com a la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de *Serveis Socials*, els sol·licitants d'asil figuren dins de la tipologia d'usuaris. També concorda amb aquesta consideració el fet que les entitats sense finalitat de lucre que treballen amb persones sol·licitants de protecció internacional fa molts anys que poden ser beneficiàries de les diverses convocatòries de subvencions de les Administracions catalanes, en l'àmbit social i immigratori.

- per últim, la Llei 12/2009, reguladora del Dret d'asil i de la protecció subsidiària, a la seva disposició addicional 4a, estableix el següent:

Cooperació amb altres administracions públiques.

Les comunitats autònomes, d'acord amb les seves respectives competències en els àmbits sanitari, educatiu i social, gestionaran els serveis i programes específicament destinats a les persones sol·licitants d'asil, en coordinació i cooperació amb l'Administració General de l'Estat.

Així mateix, facilitaran l'accés a la informació respecte dels recursos socials específics per a aquest col·lectiu, així com sobre les diferents organitzacions d'atenció especialitzada a persones sol·licitants d'asil.

El 19 de desembre de 2008 va ser signat el Pacte Nacional per a la Immigració. Posteriorment, el 21 de març de 2012 la comissió de seguiment del Pacte va impulsar la signatura de l'anomenat "Document de consens", que ampliava el contingut del Pacte amb noves propostes d'actuació. La proposta número 8 va ser: "Reclamar a l'Estat el traspàs de competències i recursos previst a la nova Llei d'Asil".

Segons el Tractat de Funcionament de la Unió Europea (article 80), la *solidaritat* i el *repartiment equitatiu de les responsabilitats institucionals* regeixen el conjunt de les polítiques europees referents a l'espai de llibertat, seguretat i justícia, que afecten a la circulació de persones, és a dir, a la gestió i creuament de fronteres exteriors, l'asil i la protecció internacional i la immigració.

En el decurs dels darrers anys s'ha anat desvetllant una consciència europea de la *dimensió local i regional de la solidaritat i la responsabilitat compartida en matèria d'asil*, en especial els governs regionals que es troben a prop de les fronteres exteriors de la UE. El mateix passa amb les autoritats municipals d'aquelles ciutats on hi ha una forta afluència de refugiats i sol·licitants d'asil. Els ens territorials assumeixen una important funció d'acollida i de primer contacte amb els nous arribats, incloent-hi la interlocució no només amb les víctimes, sinó també amb les ONG i la societat civil en general, per la qual cosa la seva responsabilitat també s'estén a la presa de consciència col·lectiva i a la formació. Malgrat aquesta realitat, els principis de solidaritat i responsabilitat compartida, fins avui, només incumbeixen als Estats i se sol excloure als ens locals i regionals. A més, en la programació del diàleg a nivell polític només es té en compte la càrrega financera dels Estats membres i no l'impacte que té

l'acollida d'immigrants i sol·licitants de protecció internacional per a la cohesió social a escala regional i local, quan resulta que són principalment els governs locals i regionals els qui han de fer-hi front.

En base a aquestes consideracions, el Comitè de les Regions de la UE ha formulat propostes (cf. Dictamen *Reforç de la Solidaritat en la UE en l'àmbit de la política d'asil*, adoptat al 96è Ple dels dies 18 i 19 de juliol de 2012, CIVEX-V-029) en la línia de garantir que els ens territorials participin activament en el sistema de repartiment i reubicació dels sol·licitants i beneficiaris de la protecció internacional, així com en els mecanismes d'acollida, i en el finançament europeu. El Comitè de les Regions es feia ressò de conflictes recents: les revoltes polítiques de l'anomenada Primavera Àrab als països del nord d'Àfrica i Orient mitjà, i a la situació política general de zones com l'Afganistan i Pakistan, Irak i Iran, que han provocat nous desplaçaments de població cap a Europa. Tanmateix, com dèiem, no es tracta d'una presa de consciència nova, sinó gradual. Per exemple, l'any 2009 el Comitè de les Regions plantejava les mateixes tesis sobre la responsabilitat compartida en reubicació, repartiment, acollida i finançament: Dictamen *El futur sistema europeu comú d'asil II*, adoptat al 81è Ple dels dies 5 – 7 octubre de 2009, CONST-IV-021). A alguns Estats de la Unió, com ara Àustria, Bèlgica o el Regne Unit, ja és una realitat la responsabilitat compartida d'alguna de les esmentades dimensions, entre l'Estat i els ens subestats.

Per últim, hi ha normes de dret derivat europeu que preveuen que l'atorgament de certs tipus d'autoritzacions de residència es condicionin al compliment, per part dels ciutadans estrangers, de determinades "mesures d'integració" les quals, a Espanya, són bàsicament de responsabilitat de les comunitats autònomes i els municipis. I aquest dret derivat europeu s'estén progressivament a l'àmbit de la protecció internacional: és el cas de la Directiva 2011/51/UE.

3.- Oportunitat d'un pla de Protecció Internacional a Catalunya

Existeixen doncs diverses raons perquè Catalunya compti amb un Pla de Protecció Internacional. Per un deure històric, perquè l'exili de la Guerra Civil és un component important en la sensibilitat de la societat catalana davant d'aquest fenomen migratori

involuntari. Perquè Catalunya, que forma part de la comunitat internacional, té un deure moral que ha de ser permanentment actualitzat: la protecció de persones és una de les màximes expressions de solidaritat d'un poble davant les violacions de drets humans i les persecucions per motius de nacionalitat, religió, ... Tot i que a Catalunya les magnituds de la protecció internacional no són, avui, massa elevades, aquest fenomen hi és sempre present. La necessitat d'una *gran regulació* sobre el dret d'asil va cristal·litzar després de la Segona Guerra Mundial, amb la Convenció de Ginebra de 1951. Però des d'aleshores han aparegut, o s'han intensificat, noves formes de persecució: la trata d'éssers humans, sobretot amb finalitat d'explotació sexual de dones i menors, el tràfic amb finalitat d'explotació laboral a través de xarxes organitzades, la persecució per motius de gènere (violència de gènere, mutilació genital femenina, violència feminicida, ...), els desplaçats per motius mediambientals, els menors no acompanyats demandants d'asil, els nens i nenes soldats, els escriptors perseguits, els perseguits per llur orientació sexual, els perseguits per defensar els drets humans, els que arriben als ports com polissons, ... Una i altra variant de persecució han tingut una forma genèrica de protecció, la del dret d'asil, i també formes específiques, programes particulars, línies d'ajuda, xarxes i estructures pròpies de solidaritat. Copsar aquest actual i nou conjunt de problemes socials i contribuir a donar-hi resposta esdevé, per a Catalunya, una obligació i una ocasió d'obertura democràtica. A més, la solidaritat i l'obertura democràtica no s'han de limitar al que succeeixi al territori català: és important que Catalunya expressi d'alguna forma la seva alarma, solidaritat i reacció pràctica davant de les grans crisis humanitàries que cada any succeeixen arreu del món.

Jurídicament, el dret d'asil és una competència exclusiva de l'Estat, però les competències pròpies i sectorials de la Generalitat permeten una activitat pública directa i que incideixi i impulsi les iniciatives de la societat civil. La legislació estatal contempla que les comunitats autònomes puguin gestionar els serveis i programes específicament destinats a les persones sol·licitants d'asil. A més, Catalunya ha de buscar la col·laboració amb l'Estat en algunes de les seves –noves- obligacions internacionals, com és el cas dels reassestaments. De fet, compartir responsabilitats en la gestió de la protecció internacional entre els ens regionals, els locals i els estatals, és una necessitat, reconeguda al Tractat de Funcionament de la Unió Europea.

És per això que el Govern creu necessari disposar del present Pla de protecció internacional a Catalunya, com a instrument de reflexió estratègica que marqui línies d'activitat i de

finançament per als proper anys. El Pla ens ha de permetre acostar-nos millor al mandat d'”esdevenir un actor eficaç i de qualitat en relació amb la cooperació per al desenvolupament i la solidaritat internacional.” (Eix 8.5 del *Pla de Govern 2011-2014*, Generalitat de Catalunya, 3 de maig de 2011, Revisió de 14 de setembre de 2011).

4.- El Document de bases

Procés d'elaboració del Document de bases

El mes de setembre de 2011 es crea el Grup de treball sobre Protecció Internacional al si de la Taula de Ciutadania i Immigració, que és l'òrgan col·legiat de la Generalitat que canalitza la participació del conjunt de la població i de les seves organitzacions en les polítiques de ciutadania i d'immigració (Decret 86/2008).

La finalitat dels debats del Grup de treball ha estat escatir l'oportunitat de comptar amb el Pla i fixar-ne els seus possibles principals continguts a partir de la prèvia anàlisi dels problemes més rellevants tant pel que fa a l'atorgament o no de la protecció com a l'acollida dels que la demanen. El Grup s'ha reunit els dies 19 d'octubre i 2 de desembre de 2011, i els dies 19 de març, 7 de maig, 28 de juny i 30 de novembre de 2012. El fruit final dels debats del Grup ha estat el present *Document de bases*, que s'ha presentat a la comissió permanent de la Taula de Ciutadania i Immigració de 7 de maig de 2013. Finalment, el Document de bases ha estat comunicat oficialment al Govern, on han de seguir-se els tràmits que menin a l'aprovació final del Pla de Protecció Internacional a Catalunya.

Han participat en el Grup de treball les següents organitzacions: Accem, Creu Roja, Associació Catalana de Solidaritat i Ajuda al Refugiat, Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat, Associació Catalana per a la Integració d'Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants, EXIL, Institut de Drets Humans de Catalunya, PEN Català, Iniciatives Solidàries, SICAR cat, Ajuntament de Barcelona i, per part de la Generalitat, la Direcció General per a la Immigració.

Anàlisi dels problemes

Els membres del Grup de treball, en tant que responsables actius en la tramitació i defensa de sol·licituds d'asil i de l'acompanyament a situacions personals, van destacar diversos problemes que deriven de limitacions de la legislació, de la pràctica administrativa o de la situació humana per se:

- l'exclusió dels ciutadans europeus comunitaris del dret a sol·licitar asil en l'actual Llei 12/2009, *reguladora del Dret d'Asil*, que contravé la Convenció de Ginebra i la Declaració universal dels drets humans,
- l'augment de les causes de denegació per les quals una persona no pot sol·licitar asil amb fórmules que semblen en excés discrecionals (per exemple, "qui constitueixi, per raons fonamentades, un perill per a la seguretat d'Espanya", sense especificar les "raons fonamentades"),
- la desaparició del dret a sol·licitar asil en les ambaixades o consolats espanyols, o la manca de regulació de com els agents diplomàtics i consolars promouran el trasllat dels sol·licitants. Les representacions diplomàtiques són punts imprescindibles d'accés a la protecció internacional, més encara si tenim en compte la creixent dificultat d'accés al territori ("tancament de fronteres") dels estats membre de la Unió Europea,
- el desconeixement d'aspectes pràctics i tècnics del dret d'asil per part de funcionaris de fronteres, de centres d'internament d'estrangers (CIE), etc., que limita, a la pràctica, la identificació de casos. Recordem, en aquest sentit, que la disposició addicional Tercera de la Llei del Dret d'asil i de la protecció subsidiària estableix que "l'Administració General de l'Estat ha de vetllar perquè els empleats públics i altres persones que s'ocupin dels sol·licitants de protecció internacional, refugiats i persones beneficiàries de protecció subsidiària disposin de la formació adequada. A aquests efectes, els ministeris competents han d'elaborar programes formatius (...)". El preàmbul de la mateixa llei reconeix que les ONG també han de col·laborar en aquesta formació,

- els possibles sol·licitants pateixen una manca d'informació sobre els seu dret a sol·licitar l'asil o sobre les passes a seguir durant el procediment, quan es vol iniciar el tràmit en frontera,
- la dificultat de potencials sol·licitants per exercir el dret, ja que molts d'ells arriben al territori espanyol barrejats amb les xarxes d'entrada irregular i de trata d'éssers humans,
- la insuficiència o manca de serveis d'interpretació i traducció suficientment preparats i qualificats per atendre el col·lectiu,
- la concepció de "tercer país segur" com a causa d'inadmissió de la sol·licitud. En relació a les llistes de "tercers països segurs", genera dubtes la seguretat de les persones que hi són readmeses,
- l'exigència de visat de trànsit a potencials sol·licitants d'asil la intenció dels quals és formular la seva sol·licitud a d'altres països,
- la gran disparitat de criteris en l'estudi de l'admissió a tràmit de la sol·licitud i en l'atorgament de protecció,
- l'ampliació dels terminis de detenció en frontera fins un màxim de 10 dies,
- l'establiment de diferents procediments de tramitació, tot establint terminis molt reduïts per resoldre, tant en frontera com en els CIE,
- la desaparició del reexamen en les sol·licituds realitzades a territori, quan s'ha denegat una sol·licitud,
- la naturalesa essencialment escrita, i no oral, del procediment contenciós-administratiu, que fa que prevalgui la forma sobre el fons i que s'exclougui, a la pràctica, la participació de la persona presumptament perseguida, del debat jurisdiccional,
- la centralització a Madrid del procés administratiu, la qual cosa obliga els sol·licitants a desplaçar-s'hi per realitzar entrevistes,
- la inexistència, encara, del reglament que desenvoluparà la Llei 12/2009, genera desigualtats: per exemple en el reconeixement del dret a reagrupar: les sol·licituds anteriors a la nova Llei obtenen resposta administrativa, mentre que les sol·licituds posteriors no,
- la política restrictiva pel que fa a la concessió d'asil o altres formes de protecció internacional. Per exemple, el 2010, a Espanya, el 19,66 % de les sol·licituds van ser atorgades. Per al mateix

any, la taxa mitja de protecció a la Unió Europea va ser del 25 %. D'altra banda, el nombre de sol·licituds lliurades a l'Estat no és proporcional al seu pes demogràfic al si de la Unió: l'any 2011 el nombre de sol·licituds d'asil va incrementar-se un 19% a la UE, fins a les 327.000 sol·licituds, de les quals 3.414 van ser a Espanya,

- la situació de perill d'alguna de les famílies de les persones perseguides, pel fet que romanen al país d'origen i poden ser víctimes de represàlies,

- la irregularitat en què incorren les persones amb sol·licituds inadmeses o denegades que, si no abandonen el territori espanyol, s'exposen a situacions d'extrema vulnerabilitat i risc d'exclusió social. Les dificultats, la vulnerabilitat i el risc d'exclusió incideixen de manera diferent segons la situació personal: famílies amb fills, menors d'edat, joves, persones grans amb dificultats d'inserció laboral,

- la vulnerabilitat i l'exclusió s'accentuen quan la persona a la qual es concedeix l'estatut de protecció, tot i ser potencialment beneficiari d'ajuts al retorn al país d'origen, no pot accedir a aquests ajuts ja que si hi retornés posaria en perill la seva vida o integritat,

- l'actual crisi econòmica afecta més intensament els estrangers, tant pel que fa a la retallada de polítiques socials com a la major incidència de l'atur. Les dificultats dels sol·licitants d'asil i dels asilats són, en bona part, les dificultats dels immigrants. Un altre problema que pateixen els estrangers és la discriminació, la xenofòbia i el racisme. Finalment, els sol·licitants d'asil tenen la mateixa necessitat que tots els estrangers, d'integrar-se a través de la seva participació social i política,

- dificultats del sol·licitants d'asil per inscriure's als serveis públics d'ocupació: els sol·licitants estan autoritzats a treballar a partir del sis mesos d'haver formulat la sol·licitud. La major part dels expedient es resolen abans dels sis mesos, per la qual cosa no s'hi arriben a inscriure,

- la reducció i el desequilibri del finançament públic: nombre insuficient de places residencials, desequilibri en la distribució de recursos per a places residencials: algunes províncies en tenen més que d'altres; recursos insuficients per al retorn, etcètera. Pel que fa a les places residencials, l'any 2012 n'hi ha 59 a Catalunya destinades a l'acollida temporal. Si tenim en compte les 267 sol·licituds (2011), això significa que a la pràctica les entitats gestores dels equipaments han de traslladar a les persones cap a d'altres comunitats autònomes on hi ha recursos disponibles,

- la necessitat d'incidir políticament i social davant dels conflictes internacionals, conflictes que provoquen les diverses formes de persecució. Amb aquesta incidència es contribuiria a fer visible davant la societat catalana la gravetat del problema i sensibilitzar-la.

Col·lectius

Dins del conjunt dels sol·licitants d'asil, el Grup de treball va identificar un seguit de col·lectius que va considerar necessari d'esmentar explícitament, tot i que no es tracta d'una classificació tancada. Alguns dels col·lectius s'esmenten per raó de la seva especial vulnerabilitat. De fet, la nova Llei del Dret d'asil i de la protecció subsidiària reconeix que, dintre de les persones sol·licitants o beneficiàries de protecció internacional, n'hi ha algunes que tenen una "*situació d'especial vulnerabilitat*" (article 46), que caldrà "*tenir en compte*": menors, menors no acompanyats, persones amb discapacitat, persones d'edat avançada, dones embarassades, famílies monoparentals amb menors d'edat, persones que hagin patit tortures, violacions o una altra forma greu de violència psicològica o física o sexual i víctimes de trata d'éssers humans. El Grup de treball analitzà les situacions següents:

- Menors no acompanyats perseguits. Caldrà tenir en compte la situació específica dels "menors i els menors no acompanyats" perseguits o víctimes –entre els quals, per exemple, els menors víctimes de trata i els anomenats nens i nenes soldats-. La concurrència mal gestionada de procediments entre la legislació d'asil i la d'estrangeria es presenta com un desavantatge en la gestió de la seva situació. Una altra dificultat és la de la concurrència de competències de tutela i acollida entre diverses comunitats autònomes.

Va ser considerada la situació dels menors sahrauís que fan vacances a Catalunya. Les seves estades al país es canalitzen a través de la figura de "desplaçament temporal de menors" de la legislació d'estrangeria. No es tracta d'un supòsit de protecció internacional.

- Trata. A les persones sotmeses a trata –el 79% de les quals són supòsits de violència de gènere en dones i nenes, amb finalitat d'explotació sexual- quasi no se les concedeix el dret d'asil per la via de la legislació d'asil i tampoc per la via de les autoritzacions excepcionals de residència per la "situació personal de la víctima", sinó per la de les autoritzacions de residència per "col·laboració amb les autoritats" (ambdós casos, article 59.bis de la Llei

orgànica 4/2000), la qual cosa desdibuixa o impedeix una millor visibilitat de la causa concreta de persecució. A més, la legislació d'estrangeria ofereix un estatus de protecció menor que el de la legislació d'asil. Un altre problema és que l'anomenat "període de reflexió" que l'autoritat ha d'oferir a la presumpta víctima, s'acompleix formalment, però no es duu a terme a la pràctica. Aspectes cabdals de la trata es regulen al Protocol de Palermo (2000), la Directiva 2011/36/CE del Parlament i el Consell, i el Codi Penal. Actualment, la Generalitat i el Ministeri Fiscal preparen el Protocol de protecció de les víctimes de tràfic d'éssers humans a Catalunya, com una adaptació del Protocol marc estatal, aprovat el 28 d'octubre de 2011. L'Estat disposa de línies específiques de finançament (veure, per exemple, l'Ordre SSI/1839/2012, de 2 de agost, BOE 199).

- Desplaçaments massius. Els desplaçaments massius disposen d'un mecanisme específic de protecció (Reial Decret 1325/2003, de 24 d'octubre). Hi ha hagut exemples d'aplicació real d'aquesta protecció, per exemple, per a ciutadans kosovars.

- Persones torturades. La tortura ha estat prohibida de forma terminant en tot instrument de drets humans rellevant des de la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948. Tot i la prohibició absoluta en les normes internacionals, una mirada a qualsevol dels informes del Relator Especial Relatiu a la Qüestió de la Tortura de les Nacions Unides o, als informes més recents del Comitè Internacional de la Creu Roja (CICR) o, simplement, a molts diaris, farà que resulti bastant clar que en molts països del món, la tortura se segueix practicant de forma comú. Molts sol·licitants de protecció internacional que han estat perseguits als seus països d'origen, de residència o de trànsit poden sumar al seu cas, la traumàtica experiència d'haver patit tortures, que requereixen la corresponent atenció psicològica o psiquiàtrica.

- Defensors de drets humans. Les persones que són amenaçades o perseguides per la seva activitat o militància en defensa dels drets humans i que requereixen una protecció subsidiària són també una variant de grup vulnerable. Avui obtenen protecció per la via de l'autorització de residència per circumstàncies excepcionals. Ocasionalment, l'Estat ha aprovat ajudes específiques per a aquestes persones (Reial Decret 1257/2007). La Generalitat ha comptat amb el *Pla de protecció de defensors i defensores de Drets Humans* (2009).

- Escriptors perseguits. És la manifestació de les agressions a la llibertat d'expressió i els drets lingüístics. El mes de maig de 2011, el Parlament de Catalunya va aprovar la Resolució 756/VI del Parlament de Catalunya, *sobre la declaració de Catalunya com a comunitat refugi per a*

escriptors perseguits en els seus països d'origen per raó de llur obra i llur pensament. La resolució instava el Govern català a establir un conveni amb el Parlament Internacional d'Escriptors per a impulsar a Catalunya un programa d'acolliment temporal d'un nombre no inferior a cinc escriptors refugiats, d'acord amb uns paràmetres de cooperació bilateral similars als que s'apliquen en el marc de la Xarxa de Ciutats Refugi ICORN (International Cities of Refuge Network) i cercar les possibles fórmules de finançament d'aquesta cooperació.

- Reassentats. A partir de la nova Llei del Dret d'asil i de la protecció subsidiària, el consell de ministres ha d'aprovar anualment el nombre de persones que podran ser objecte de reassentament a Espanya en virtut dels programes de reassentament, que s'han d'elaborar en col·laboració amb l'ACNUR i, en el seu cas, amb altres organitzacions internacionals rellevants.

El reassentament és un procés mitjançant el qual una persona perseguida que ha trobat refugi temporal en un altre país, és desplaçat a un tercer país que li dona protecció permanent. Amb aquest instrument es garanteix una protecció duradora a la persona refugiada i, per altra banda, és una expressió de solidaritat internacional amb els països empobrits, els quals suporten l'acollida de la majoria de refugiats que hi ha al món.

Per als anys 2010 i 2011, el consell de ministres ha aprovat ja dos contingents de 75 i 100 reassentats respectivament. Cap d'aquestes persones, però, va ser traslladada a Catalunya.

- Apàtrides. Els apàtrides, és a dir, les persones que no són considerades com a nacionals seus per cap Estat, segons la respectiva legislació poden arribar a patir persecució i, en conseqüència, ser mereixedores de protecció.

La legislació espanyola (Reial Decret 865/2001, de 20 de juliol) estableix més limitacions als apàtrides que als sol·licitants d'asil pel que fa a l'accés a l'autorització de treball, al dret de reagrupament, etcètera.

Recursos

El Grup de treball va compartir informació sobre recursos, serveis, programes que, específicament en l'àmbit de la protecció internacional, les entitats gestionen a Catalunya, així com sobre els fons adreçats al seu finançament:

- places residencials i centres d'acollida a refugiats,
- subvencions públiques a beneficiaris de centres d'acollida de refugiats, per cobrir despeses personals de primera necessitat, sanitat, transport, compra de vestuari, activitats educatives, formació lingüística, formació ocupacional, lleure, llars d'infants, interpretació i traducció, decessos, etcètera,
- subvencions públiques a entitats, per a programes de: incidència política, accions de formació i de sensibilització per a la població en general, acollida, integració, etcètera,
- subvencions públiques per al retorn i per al reassentament,
- finançament a través, entre d'altres, de les següents fonts: Fons Europeu per als Refugiats, Fons Europeu per al Retorn, Fons Europeu per a la Integració de Nacionals de Tercers Països, Fons Social Europeu, etcètera. Amb aquest finançament s'han establert alguns programes estables, com ara el Projecte Esperança o la Xarxa Ariadna,
- Fons de Contribucions Voluntàries de les NNUU per a les Víctimes de la Tortura,
- ajuts estatals per a defensors de drets humans,
- formació adreçada a empleats públics: membres dels cossos de seguretat, personal dels CIE, de les subdelegacions del Govern, etcètera. I formació adreçada a la població en general.

Incidència política i social

El Grup de treball va expressar clarament la necessitat d'incidir políticament i social davant dels conflictes internacionals que provoquen les diverses formes de persecució. Aquesta incidència contribuiria a fer visible davant la societat catalana la gravetat del problema i a sensibilitzar-la. En aquest sentit, es fa necessari:

- conèixer els motius del desplaçament forçat al món a fi de treballar en les causes generadores de desigualtats i de vulneració dels drets humans,
- conèixer la situació en què viuen les persones refugiades,
- conèixer que més del 80 % de les persones refugiades viu a països empobrits,

- fer visible les persones refugiades i llurs aportacions a la societat catalana.

Principis rectors

Conseqüència de l'anàlisi anterior és la formulació d'eixos estratègics que orientin les accions a emprendre. Els eixos estratègics s'han d'emmarcar en principis que els orientin. Aquests principis no poden ser diferents dels ja existents en el nostre ordenament jurídic, en la nostra cultura política i en la nostra sensibilitat com a societat quan reacciona davant de situacions de persecució, vulnerabilitat i risc d'exclusió social. D'acord amb l'Estatut d'Autonomia, la Generalitat i els ens locals han d'orientar les polítiques públiques –i la protecció internacional n'és una- d'acord amb els principis rectors que estableixen la Constitució i l'Estatut (articles 39 i següents). El Pla de Protecció Internacional a Catalunya ha de procurar no crear nous principis rectors que ja hagin estat formulats i consensuats per a àmbits i finalitats relacionats amb la protecció internacional, o per a àmbits i finalitats globals adreçats a inspirar i regular més d'un subàmbit específic de política pública.

Els principis rectors de l'Estatut d'Autonomia, en el context de la política pública de protecció internacional són:

- Promoció de la igualtat de totes les persones amb independència de l'origen, la nacionalitat, el sexe, la raça, la religió, la condició social o l'orientació sexual; així como promoció de l'eradicació del racisme, de l'antisemitisme, de la xenofòbia, de l'homofòbia i de qualsevol altra expressió que atempti contra la igualtat i la dignitat de les persones.
- Promoció de la plena integració social, econòmica i laboral de les persones i dels col·lectius més necessitats de protecció, especialment dels que es troben en situació de pobresa i de risc d'exclusió social.
- Promoció de la participació individual i associativa en els àmbits cívic, social, cultural, econòmic i polític, amb ple respecte als principis de pluralisme, lliure iniciativa i autonomia.
- Promoció de la cultura de la pau i d'establiment de programes d'ajut humanitari d'emergència.

- Vetllar perquè la memòria històrica es converteixi en símbol permanent de la tolerància, de la dignitat dels valors democràtics, del rebuig dels totalitarismes i del reconeixement de totes les persones que han patit persecució a causa de llurs opcions personals, ideològiques o de consciència.

L'àmbit propi de l'acció de la Generalitat i els ens locals en la protecció internacional és el territori de Catalunya, però també hi ha determinades connexions amb la Unió Europea, amb l'Estat i amb el conjunt de la comunitat internacional. Per això sembla oportú destacar els següents principis d'acció institucional:

- Col·laboració i ajuda mútua entre la Generalitat, l'Estat i la resta de comunitats autònomes per a la fixació de polítiques comunes en l'exercici eficaç de les seves competències.
- Participació de la Generalitat en els òrgans i els mecanismes bilaterals i multilaterals de col·laboració amb l'Estat i amb altres comunitats autònomes en l'àmbit de les competències respectives.
- Participació en la formació de les posicions de l'Estat davant la Unió Europea, seguiment de la política europea i de l'acció exterior de l'Estat per a garantir la representació dels interessos de Catalunya.
- Control dels principis de subsidiarietat i de proporcionalitat que estableixi el dret de la Unió Europea amb relació a les propostes legislatives europees si aquestes propostes afecten competències de la Generalitat.
- Participació en la gestió dels fons europeus.
- Adopció de mesures necessàries per a executar les obligacions derivades dels tractats i els convenis internacionals ratificats per Espanya o que vinculin l'Estat en l'àmbit de les seves competències.
- Promoció de la cooperació amb les regions europees amb què comparteix interessos econòmics, socials, ambientals i culturals, així com amb altres territoris.
- Participació en els organismes internacionals competents en matèries d'interès rellevant per a Catalunya.

Eixos estratègics

Cal definir accions que es puguin formular des de les competències pròpies de la Generalitat. En els casos de l'acollida i la integració, la responsabilitat de la Generalitat pot ser directa. En els casos del reconeixement de l'estatus de protecció internacional i les relacions exteriors, la cooperació amb l'Estat és necessària.

Dit açò, els eixos estratègics proposats s'emmarquen en els següents àmbits:

1. Millora del règim jurídic de la protecció internacional i de l'apatrídia, i de la seva posada en pràctica.

La Generalitat canalitzarà iniciatives i propostes de millora de la legislació de protecció internacional, i de la seva posada en pràctica a través dels corresponents serveis administratius, tant a nivell de la Unió Europea com a nivell de l'Estat. Les iniciatives i propostes poden derivar tant de les entitats especialitzades com de la Generalitat o ens locals.

Els canals per a aquestes propostes poden ser, entre d'altres:

- Comisión Interministerial de Asilo y Refugio,
- Oficina de Asilo y Refugio,
- ACNUR,
- Formacions del consell de ministres de la Unió Europea, segons el sistema de participació de les CCAA acordat l'any 2004 (Llei 2/1997),
- Subcomissió bilateral de cooperació Generalitat – Estat en matèria d'immigració: treball i residència d'estrangers.
- Conferència Sectorial de la Immigració.
- Comissió Sectorial d'Immigració.

La Generalitat ha de donar eficàcia jurídica a les activitats formatives que els sol·licitants d'asil o de protecció subsidiària realitzin durant el temps previ a l'obtenció de la corresponent resolució administrativa que els reconeix o denega el dret. Aquesta eficàcia consisteix en

convalidar les accions formatives als efectes de l'obtenció dels informes d'integració, d'esforç d'integració, certificats d'acollida i similars, propis tant de la legislació d'acollida com de la d'estrangeria.

La Generalitat, a través de la unitat directiva competent en matèria d'immigració, estudiarà la possibilitat de realitzar informes favorables a l'atorgament de les autoritzacions de residència temporal per circumstàncies excepcionals que es preveuen a l'article 126.3 del Reial Decret 557/2011 quan el trasllat al país d'origen impliqui un perill per a la seguretat de la persona o de la seva família, sempre que aquest informes siguin requerits per l'Administració de l'Estat. Els requisits per a l'atorgament d'aquest tipus d'informes s'ha de regular mitjançant instruccions o circulars.

2. Formació i informació.

La Generalitat ha de programar i dur a terme informació i formació en matèria de protecció internacional adreçada a la població en general, inclosa la població immigrada, i específicament als seus empleats i als dels ens locals, amb l'objectiu tant d'incrementar el coneixement sobre la protecció internacional, com de capacitar els professionals que s'ocupin dels sol·licitants de protecció internacional. L'impuls de la formació es podrà fer directament amb accions formatives arreu del territori de Catalunya i també a través del recolzament de l'oferta formativa de les entitats.

La Generalitat facilitarà l'accés a la informació respecte dels recursos socials específics per a aquest col·lectiu, així com respecte de la totalitat de recursos socials. Informarà també sobre les diferents organitzacions d'atenció especialitzada a persones sol·licitants de protecció internacional.

La Generalitat té la responsabilitat d'elaborar l'Informe anual sobre la situació d'integració social dels estrangers (article 20 de la Llei 10'/2010, d'Acollida). Aquest Informe ha de tenir en compte també la situació dels sol·licitants d'asil, els refugiats i els apàtrides.

3. Acollida.

La Generalitat ha de promoure i recolzar accions i programes d'acollida socials, però també culturals i lingüístiques.

La Generalitat ha de dur a terme les gestions institucionals i polítiques necessàries perquè es faci efectiva a Catalunya la previsió que les comunitats autònomes gestionin els serveis i programes estatals específicament destinats a les persones sol·licitants de protecció internacional. Aquesta previsió figura a la disposició addicional 4a de la Llei 12/2009.

La Generalitat ha de procurar aportar recursos i finançament propi, així com instar a què l'Estat incrementi la seva aportació en recursos i finançament, respecte de qualsevol dels recursos i línies de finançament específicament adreçats a les persones sol·licitants de protecció internacional i d'altres col·lectius vulnerables sotmesos a persecució: ajudes directes per a necessitats personals, recursos residencials, formació, convalidació i homologació de títols, assistència psicològica, traducció i interpretació, ajudes al retorn i al reassentament, ajudes a entitats especialitzades, etcètera.

La Generalitat ha de procurar aportar recursos i finançament propi, així com instar a què l'Estat incrementi la seva aportació en recursos i finançament, respecte de les necessitats d'acollida i eventual retorn, d'escriptors perseguits, defensor de drets humans, nens i nenes soldats, víctimes de trata, víctimes de tràfic, víctimes de tortura, i altres.

La Generalitat, en alguns casos, ha de donar estabilitat a programes que ja han existit, com ara el de defensors i defensores de drets humans.

En particular, i d'acord amb la voluntat del Parlament de Catalunya, la Generalitat ha d'establir un conveni amb el Parlament Internacional d'Escriptors per a impulsar a Catalunya un programa d'acolliment temporal d'un nombre no inferior a cinc escriptors refugiats (Resolució 756/VI, maig de 2011).

4. Incidència, mobilització.

La Generalitat ha de contribuir a incrementar la incidència política i la mobilització de la societat civil i de les institucions pròpies, amb la finalitat de promoure la protecció

internacional i de denunciar les situacions concretes de cada conflicte on es produeixen les persecucions i les vulneracions de drets humans.

En aquest sentit, la Generalitat ha de procurar donar suport a iniciatives de la societat civil, alhora que també ha de promoure la seva participació, i la canalització del seus posicionaments, al si de la comunitat internacional, a través dels mitjans de comunicació, de xarxes estatals i internacionals i d'organitzacions internacionals.

La Generalitat pot adoptar campanyes d'informació i pot col·laborar amb els mitjans de comunicació en l'àmbit de la protecció internacional.

5. Intervenció en reassentaments i en supòsits d'afluència massiva de persones desplaçades.

La Generalitat ha de dur a terme les gestions institucionals i polítiques necessàries davant l'Estat, per ser consultada, prèviament a la seva adopció, en els acords dels consells de ministres que concreten el contingent anual de persones reassentades.

La Generalitat ha de col·laborar amb l'Estat en l'acollida de persones reassentades, mitjançant la distribució i acollida a Catalunya d'una part proporcional del contingent de persones reassentades, contingent que s'aprova cada any mitjançant els esmentats acords del consell de ministres. La col·laboració s'ha de procurar expressar a través de convenis de col·laboració.

La Generalitat ha de planificar l'acollida d'emergència de fenòmens d'afluència massiva de persones desplaçades, amb la intervenció, en tot cas, dels departaments competents en serveis socials, protecció civil i seguretat pública i les organitzacions especialitzades en protecció internacional i en acollida humanitària. Així mateix, la Generalitat ha d'acordar amb l'Estat la coordinació d'aquesta acollida.

6. Participació i suport administratiu.

La Generalitat ha de garantir a les entitats especialitzades i a les persones sol·licitants i beneficiàries de protecció internacional, el manteniment d'un canal de representació institucional. Sense perjudici d'altres comissions o consells, el canal de representació serà un grup de treball, l'acord de creació o continuïtat del qual es promourà al si de Taula de

Ciutadania i Immigració. Aquest grup rep suport de secretaria administrativa (article 12 del Decret 86/2008).

7. Coordinació.

Cal una coordinació real i efectiva arreu del territori català entre administracions i actors diversos.

8. Finançament.

La Generalitat ha d'instar la Comissió Europea, així com l'Estat, a que es vetlli per la plena aplicació del *principi d'associació*, base del funcionament dels fons europeus, per garantir la participació de totes les parts interessades, a escala local i regional, tant en la definició de les prioritats de finançament com en l'avaluació. L'aplicació d'aquest principi ha de seguir el marc d'execució previst al capítol IV de la proposta de Reglament pel qual s'estableixen disposicions generals sobre el Fons d'Asil i Migració [COM(2011) 752 final]. [cf. Comitè de les Regions, Dictamen *Reforç de la Solidaritat en la UE en l'àmbit de la política d'asil*, adoptat al 96è Ple dels dies 18 i 19 de juliol de 2012, CIVEX-V-029. Vegeu també la Resolució 417/IX del Parlament de Catalunya].

La Generalitat ha de promoure la inclusió del finançament estatal en matèria de protecció internacional, a través del Fons per a la Integració, Acollida i Reforç Educatiu dels Immigrants. (la proposta d'actuació número 10 del Document de consens del Pacte Nacional per a la Immigració, de 21 de març de 2012, consisteix en "Reclamar a l'Estat una major dotació" de l'esmentat Fons.)

La Generalitat ha de procurar aportar recursos i finançament propi, així com instar a què l'Estat incrementi la seva aportació en recursos i finançament per a l'acollida, la formació i la informació, la incidència i la mobilització, els reassentament i les activitats en supòsits d'afluència massiva de persones desplaçades.

La Generalitat podrà impulsar la participació conjunta, amb altres administracions i entitats, en projectes transnacionals que comptin amb finançament internacional.

9. Consideracions sobre l'estructura del Pla.

El Pla de Protecció Internacional a Catalunya ha de comptar amb una unitat administrativa que impulsi les seves mesures, una comissió de seguiment i un termini de vigència.

Pel que fa a les responsabilitats dels ens locals, aquestes es plantejaran quan aquest Pla els sigui consultat.

5.- Documents de referència

A més de les sis actes del Grup de treball i les aportacions per escrit de tots els membres del Grup, destaquem una llista breu d'obres i documents oficials que s'han tingut en compte en la redacció d'aquest Document de bases:

AJUNTAMENT DE BARCELONA: *20 anys SAIER Servei d'atenció a immigrants, estrangers i refugiats 1989 – 2009*, Barcelona, 2010.

ACNUR – COMITÈ CATALÀ (2011): *Catalunya i l'exili (1936 – 1975)*, Barcelona.

COMISSIÓ CATALANA D'AJUDA AL REFUGIAT – CEAR (2011): *Catalunya, terra d'asil*, Barcelona.

COMISIÓN ESPAÑOLA DE AYUDA AL REFUGIADO (2012): *La situación de las personas refugiadas en España – Informe 2012*, Madrid.

DEFENSOR DEL PUEBLO DE ESPAÑA (2012): *La trata de seres humanos en España*, Madrid.

GENERALITAT DE CATALUNYA (2009): *Pla de protecció de defensors i defensores de Drets Humans*, Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Barcelona.

GENERALITAT DE CATALUNYA (2010): *Pla director de cooperació al desenvolupament 2011-2014*, Departament de la Vicepresidència, Barcelona.

GENERALITAT DE CATALUNYA (2010): *Pla d'acció per a la inclusió i la cohesió social a Catalunya 2010 – 2013*, Barcelona.

GENERALITAT DE CATALUNYA (2011): *Pla de Govern 2011-2014*, 3 de maig de 2011. Barcelona

GOBIERNO DE ESPAÑA (2008): *Plan Integral de lucha contra la trata de seres humanos con fines de explotación sexual*. Madrid.

GOBIERNO DE ESPAÑA (2008): *Plan de Derechos Humanos*.

MINISTERIO DE EMPLEO Y SEGURIDAD SOCIAL – FORO PARA LA INTEGRACIÓN SOCIAL DE LOS INMIGRANTES (2012): *Informe sobre el estado de situación de la población extranjera*. Madrid.

UNHCR (2011): *Unhcr Global Report 2011. Reaffirming our Responsibilities*. Ginebra.

UNHCR (2011): *Global Trends 2011*. Ginebra.

XARXA EUROPEA DE MIGRACIONS – INSTITUTO UNIVERSITARIO DE ESTUDIOS SOBRE MIGRACIONES DE LA UNIVESIDAD PONTIFICIA COMILLAS DE MADRID (2010): *Informe anual de políticas de inmigración y asilo España 2010*, Madrid.